

SÓ PARA MIN

Valérie Donzelli, 2023

1374

ESTREA EN NUMAX: 20.09.2024 | V.O.S.E. | +16 | 104 min

Cando Blanche Renard coñece a Greg Lamoureux, cre ter atopado o home indicado. Os lazos que os unen medran rapidamente; están atrapados nunha gran paixón. Blanche abandona a súa familia e pouco a pouco se encontra atrapada nas garras dun home profundamente posesivo e perigoso. Cuando Blanche Renard conoce a Greg Lamoureux, cree haber encontrado al hombre indicado. Un home ao que non se atreve a denunciar por vergoña, por medo. Porque a influencia ten só dous resultados posibles. Ou a vítima se derruba ou se libera...

«Un filme que sintoniza con estes tempos de empoderamento feminino e cuestionamento dos abusos masculinos»

Diego Lerer, OTROS CINES

Entrevista con Valérie Donzelli

O que fai que a novela de Éric Reinhardt sexa tan anovadora é tamén o feito de que o propio escritor é o destinatario da historia. Non tiña ganas de usar este dispositivo narrativo xa que este elemento "meta" sería engorroso nunha película. Con todo, foi clave para min filmar á xente falando e escoitándose uns a outros. Mostrar como se di algo e como se percibe ese algo. Porque este mecanismo, falar e escoitarse, vence a vergoña e a destrución da autoestima. Suceden cousas desagradables cando gardas silencio e un se pecha en si mesmo. Falar e escoitarse libérate dunha situación insoportable. É por iso que na película tes a intervalos regulares escenas co personaxe de Dominique Reymond que dalgunha maneira substitúe á figura do escritor na novela. Esas escenas tamén me axudan a non manter á audiencia como refén co suspenso sórdido sobre o feminicidio: sabes que a historia ten un desenlace, pero non sabes cal.

Debido a que Blanche está a contar a súa historia, aceptas a súa perspectiva de inmediato. Si, sempre estás con ela, na súa mente, e podes sentir que a súa percepción, a súa visión do mundo, está distorsionada polo control que Lamoureux exerce sobre ela. No cinema, a representación perturbada, distorsionada e fragmentada da realidade adoita verse desde o punto de vista do tipo celoso que imaxina cousas e escoita voces. Porque os celos morbosos están preto da tolemia: tomemos *Q inferno* (1994) de Claude Chabrol, por exemplo. Aquí, hai unha inversión: é a perspectiva da protagonista feminina, que é o obxecto dos celos e o desexo enfermizo do marido, a que está distorsionada, desde o principio. Porque está alienada de si mesma, dos seus propios sentimentos, do seu mundo interior. Estou cativada por este mecanismo de control, xa que tes emocións moi complexas en xogo, e é fácil que non estean fose do teu alcance.

Abrazar esta complexidade implica representar sentimentos ambiguos. Non é? Iso é. Especialmente para un personaxe como Blanche que non ten unha mente retorta, que non está nunha loita de poder coa xente. Está namorada do amor, quere ser amada pase o que pase. Ela acepta a idea de que casas con alguén para ben ou para mal. Entón, Como lidas cos teus sentimentos cando as cousas comezan a empeorar? É por iso que ter personaxes desenvolvidos é clave, xa que necesitas retratar física e organicamente a ambigüidade das emocións. Hai algo en Grégoire que sempre atraerá a Blanche, e iso é o que dá tanto medo. Quería contar como Grégoire e Blanche, ao principio da súa relación, conectan sexualmente. Quería mostrar que nas escenas de sexo el pode conectar co seu corpo, darlle pracer e asegurarse de que o desexo sexa mutuo. Pero aos poucos usa esta fermosa inclinación súa para gañar poder e influencia sobre ela mentres lle mostra perversamente que xa non a desexa tanto como antes, botándolle en cara que é unha muller menos desexable. Blanche está excitada dunha maneira que a asusta, pero non se dá conta de que Greg está a aproveitarse do seu poder.

O sexo é un escenario de perigo porque dás e entrégaste, afástaste e atravesas un territorio descoñecido. É fermoso experimentar ese tipo de perigo, pero o difícil é aferrarse á autoestima. No que respecta a Blanche, está indefensa porque anhela o amor. Ter a Gabriel Yared escribindo a partitura foi fundamental para construír a narrativa. Achegueime a el porque a partitura de *Betty Blue* (Jean-Jacques Beineix, 1986) marcoume para sempre. Deille o guión e pedinlle "un tema para un romance que se desfai". Devolveume dicindo, coa súa legancia innata, que estaba de acordo en escribir un tema para un romance que se desentraña pero que primeiro necesitaba o romance... Retirei o meu guión e funme, un pouco inquieta. Pero tiña razón. Estaba demasiado concentrada na escuridade, tanto que esquecín que había un romance para empezar. Entón, retomei a escritura e pensei máis en desenvolver os personaxes.